

Toinen toisiaan

Suuri Henki oli hieman ikävystynyt. Oikeastaan kaikkeen kyllästynyt.

Hän oli mielestään tehnyt töitä aivan liaksi. Suunnitellut eri alkuaineista kaikenlaisia mineraaliseoksia, sulatellut niitä ja lopuksi leiponut palloja loputtomasti.

Viskellyt niitä radoilleen ripoteltuaan ensin vähän höysteeksi joitakin orgaanisia aineksiakin.

Sen jälkeen nuo pallot asettuivat radoilleen mikä mitenkään.

Koska Suuri Henki ei milloinkaan ollut tuntenut itseään oikein päteväksi matematiikassa ja fysiikassa, sattui usein niin, etteivät edellä käyneet laskelmat aina pitäneet paikkaansa käytännössä.

Jokin pallo saattoi vaappua ja huojua lasketulla radallaan, törmäillä kiusallisen kömpelösti sinne tänne ja yleensä käyttäytyä aivan omituisesti.

Silloin tällöin pallot häpeällisesti rämähtivät yhteen. Suoraan sanoen niitten radat oli laskettu päin seiniä.

Tällaisessa tilanteessa Suuri Henki sulki silmänsä ja vasta pienen hetken kuluttua uskalsi vilkaista uudelleen avaruuteen.

Ja aivan oikein. Siellä kihisi ja kuhisi meteoreja. Oli kuin paraskin ilotulitus käynnissä.

Ajan mittaan tämänkaltainen iankaikkinen leipominen tietysti tuntui kyllästyttävältä. Eikä viskeleminenkään niin vaivatonta ollut. Otti voimille.

Hänen asemassaan oleva Henki olisi sentään ollut kelvollinen arvokkaampiinkin tehtäviin. Mutta kun aputyövoimaa nyt kertakaikkiaan oli niin suunnattoman vaikea saada.

Oli hän sellaistakin yrittänyt.

Mutta kerrankin, kun eräs Pienempi Henki oli saanut tehtäväkseen jonkin alueen planetoimisen, oli tulos ollut erittäin surkea.

Sillä taholla näkyi vielä kvadriljoonia kausia myöhemmin suunnattomia sekavia sumuja ja kuului vertaansa vailla olevia jylinöitä ja räjähdyksiä. Paukkui aivan mahdottomasti siellä päin.

Tuhlata nyt sillä tavalla hyvää materiaalia.

Suuri Henki oli pitkän aikaa niin närkästynyt, että oli pilata omat parhaat taikinansa noina kausina.

Näin ollen ei siis muu auttanut kuin olla ikävystynyt ja jatkaa loputonta luomistyötä.